

Izhaja
enkrat
na mesec
in sicer
početkom
meseca.

ŽENSKI LIST

GLASILO ZVEZE DELAVSKIH ŽEN IN DEKLET.

Naroča se
pri upravi
v Ljubljani,
Poštni
predal 72.

Naročnina za celo leto 12 Din.

V Ljubljani, 1. aprila 1930.

Posamezna številka 1-50 Din.
Za inozemstvo 2 Din.

Žena v javnem življenju.

(Po članku Filipe Snowden.)

Italijanski fašistični vodja Benito Mussolini je dovolil nedavno priobčiti v nekem angleškem listu razgovor o svojem stališču z ozirom na javno udejstvovanje žene v javnem življenju.

V tem razgovoru izjavlja Mussolini med drugim, da žene nimajo lastne volje, da so preveč zaupljive in lahkovorne, da so sentimentalne in romantične, da se žele le zabavati, da niso v umetnosti napravile niti enega važnejšega dela niti v zakonodaji in medicini, da on še ni nikdar spoznal kake praktične žene, da bodo prešli še celi vek, predno bodo žene zadostno razumele politično igro, da niso izkušene niti v politiki niti v administraciji, da svoje mišljenje med časom glasovanja v parlamentu dvanajstkrat menjajo, da so pozabile — kakor hitro so dobile pravico glasovanja — na dolžnost roditi in na skrb za domačo hišo, da so njih posli izven hiše vzrok, da zapuščajo rodbino; da so žene v obče bolj inferiorne kot moški, da se imajo mnogi veliki možje — carji, kralji in državniki — zahvaliti za svojo propast ženam ter da sploh še noben človek ni dosegel veličine vsled tega, ker bi mu pomagala k temu žena in da naj iz vseh teh razlogov ostane žena doma, da naj čuva deco in da naj daje nežne duševne vzpodbude možem. Izjavil je tudi, da soglaša z Napoleonom, ki je rekel ženi: »Poročil sem Te zato, da mi rodiš, ne pa, da Te poslušam in ubogam.«

Na ta razgovor je odgovorila soproga angleškega delavskega finančnega ministra, Snowdenova, in tega priobčujemo. Snowdenova ni le žena svojega moža, nego tudi znana agitatorica in odlična funkcionarka angleške delavske stranke.

»Nazori g. Mussolinija o ženah so le odmev že davno pozabljenih

zablod. Kako nevešči in zastareli so njegovi napadi na žene v primeri z onimi, ki so jih uporabljali pri nas v Angliji v dobi borbe za emancipacijo (osamosvojitve) žene! Ne navaša niti enega argumenta, ki bi ga praktične izkušnje pri nas ne pobile. Naši antifeministi, ki so uporabljali besede, katerih se poslužuje danes Mussolini, se nadejajo le, da so njihove neumnosti že pozabljene. Mussolini nima niti kvalifikacije niti skušenj, da bi mogel pisati o ženah v politiki. Dasi je govoril o intelektualni superiornosti (prevladovanju) mož, vendar kaže ravno njegova diktatura, da je njegovo pravo mnenje o politični sposobnosti mož enako izraženo mnenju o politični nesposobnosti žene. Ako bi imel on izvirna poročila o tem, kar so napravile n. pr. britanske žene, bi se ne hotel kompromitirati, piščoč nemogoče stvari v angleški list.

Prepričana sem, da ni ne enega člana naše poslanske zbornice ali kake druge ustanove, kjer sedijo in sodelujejo žene skupno z možmi, ki ne bi priznal, da so ženski člani enako izkušeni v politiki in administraciji (upravi) kot vsak povprečen moški. Odkod ve to Mussolini, da ženski zakonodajalci dvanajstkrat menjajo med glasovanjem svoje mnenje o kakem zakonu? On o tem ne ve ničesar. To je le nevešče predpostavljjanje, ki izvira iz predsodka.

Najbolj čudna je brezdvomno njegova trditev, da žene nimajo lastne volje. Vprašam: koliko poročenih mož bi podpisalo to trditev. Žene so navadno obtoževali za popolnoma nasprotno lastnost... V naslednjem odstavku se pojavlja že povsem kontraktorna (nasprotujoča) trditev: »Mnogi veliki možje, carji, kralji in državniki so dolžni zahvalo za svojo propast ženi, ki je porušila vse, kar so gradili oni leta in leta z voljo močnejšo od ženske volje.« Kaka logika je to? Vprašujem tudi, koliko mož, ki so imeli uspehe v življenju, se strinja s trditvijo g. Mussolinija, da ni še niti en mož dosegel veličine

zato, ker ga je žena s svojo neubranljivo silo vlekla navzgor. Mnogoštevilni veliki in odlični možje so dokazali povsem nasprotna dejstva.

G. Mussolini hoče obdržati in ohraniti ženo »na njenem mestu«. Pravi, da »je njeno mesto, da ostane doma, da čuva svojo deco in da daje nežne duhovne vzpodbude možem, ki jim je to potrebno«. Pa, ali je res možem potrebna duševna vzpodbuda onega spola, za katerega trdi g. Mussolini, da je nele prezaupen, ampak tudi lahkovoren ter je presrečen, ako se mu reče le neiskreno: »Ljubim te«? G. Mussolini misli, da se da ženo zapreti v hišo kot v temnico, da se pokorava željam svojega moža in da mu služi kot sužnja. Ta načela so branila ženi cele veke ves intelektualni razvoj.

G. Mussolini se posmehuje ženam, ker niso napravile še nobenega dela v umetnosti, zakonodaji in medicini. To ni res. Zgodovina je polna imen žena, ki so potrdile svoje mesto v umetnosti in znanosti kljub ogromnemu nesorazmerju števila izobraženih mož in izobraženih žena. Ako je malo imen, temu predvsem ni vzrok, ker bi žene od rojstva sem ne imele talenta, marveč, ker je njihovemu prirojenemu talentu tako redko dana prilika, da se razvije. Strašno je braniti ženi, da se bavi s posli, za katere ima sposobnosti in strašno je trditi, da morata varstvo otrok in skrb za dom odvzeti ženi vsako zanimanje za druge stvari. Dom in deca bosta vedno prvi posel vsake žene, ali ona bo opravljala te dolžnosti še boljše, ko bo njen horizont (obzorje) širši in njen um bolj razvit. Kadar pomislim na one divne žene iz moje domovine, katerih domovi se svetijo od čistosti in niso nič slabše zato, ker včasih slečejo predpasnik, da ga zamenjajo z najboljšo obleko, ko gredo na politični miting ali glasujejo za svojega moža ali njegovega nasprotnika, sem zaprepadena nad neznanjem človeka, ki še »ni nikdar spoznal praktične žene« in ki je vse žene stresel v en lonec.

rekoč za nje, da so »sentimentalne in romantične«, da se »rade zabavajo« in da so »možem inferiorne«.

Z ničemer se ne more dokazati trditve g. Mussolinija, »da je žena, ki je dobila državlanske pravice, pozabila na svojo glavno dolžnost, da rodi otroke in skrbi za dom«. G. Mussolini v resnici citira (navaja) padanje rojstev kot posledico politične osvoboditve žene. Ako je to resnica, da padajo porodi v onih državah, kjer so žene emancipirane, to še ne pomeni, da se brigajo manj za dom in hišo, nego baš nasprotno. Mnoge žene, dobre gospodinje in dobre rodoljubkinje, delajo v mnogih državah na to, da se sprejmejo odredbe glede omejitve porodov, kjer bi številna deca pomenila bedo, ker verujejo, da bo i državi i domu boljše, ako ima zdravo in srečno prebivalstvo, dasi je to tudi maloštevilno.

Italijanski premijer (ministrski predsednik) hoče, da bi bila vsaka žena poročena. Samo kako naj se to uresniči? V Veliki Britaniji je n. pr. dva milijona žena več kot moških! Morda pa misli on, da se uvede poligamija (mnogoženstvo), da bodo vse te žene imele lahko dom in deco? Ali morda misli, da bi se neporočene hčerkе pridržalo doma na državne stroške pri njih starših, da bi ostale le pri domačem ognjišču in bi se ne mešale v posle, ki niso za ženo? Nihče, ki pozna javne delavke, ne bo mogel verjeti trditvi g. Mussolinija, da so njih posli izven doma vzrok, da zapuščajo svojo rodbino. Nasprotno, ravno ljubezen napram domu in deci jih sili, da se tako interesirajo za politične in državljanske zadeve, ki se tičejo doma, dece, vzgoje in narodnega zdravja.

Je še prezgodaj, da bi se moglo ceniti vse posledice ženske osvoboditve. Gotovo je pa že, da se niso uresničile črne slutnje o izgubi ženskih lastnosti, o begu od zakona in njegovih obveznostih in o blazni navalitvi žena na politične poklice. Veliko število žena je resno vzelo svoje nove odgovornosti in pravice. Pokazale so zdravo politično razsodnost. Resnica je, da je mnogo žena še vedno indiferentnih za politično akcijo. Ampak, ali ni tudi mnogo moških, ki se za to ne interesirajo, dasi so politično že davno svobodni? Doba, ko so mogle biti žene zaprte med štirimi stenami, je minula in dobro je ne le za ženo, nego tudi za deco in ves narod, da bodo živele žene s polnim življenjem in da bodo mogle razvijati svoje intelektualne in spiritualne (duševne) sposobnosti v isti meri, kakor to store lahko moški.

Med moškim in ženo so prirodne razlike, ki jih ne more izpremeniti noben zakon, ali žena mora biti svobodna z vsemi svojimi prirodnimi atributi (dodatki, lastnostmi), da bi popolnoma razvila svoje sposobnosti.

»Prešli bodo še veki in veki, predno bo žena zadostno razumela politično igro,« pravi g. Mussolini.

To znači koncem koncev, da ni bistvenjših razlik, nego da je le vprašanje časa, in ta čas ne bo tako dolg, kakor se to zdi njemu. Samo, žene ne smatrajo politike za »politično igro« in največjo uslugo ji bodo napravile, ako jo bodo očistile od ljudi, ki se s politiko igrajo in pokažejo ljudem, da so interesi države in njenega prebivalstva važnejši kot pa bedni manevri političnih strank.

K anketi: Česa želijo matere.

Matere prihodnosti.

To vprašanje se je že mnogo razpravljalo po vseh ženskih listih pri nas in v drugih državah. Ali vedno in vedno ga bo treba ponavljati, dokler vsa javnost ne uvidi, da je treba družinsko pravo preurediti prav iz temeljev. Staro pravo je: da mora skrbeti mož za ženo in otroke. Ko se zakonca zvežeta, se nihče več ne briga, ali mož more in hoče vršiti to nalogo. Mnogo mož te naloge ne more, drugi pa tudi nočejo vršiti in so bile mnoge žene primorane zapustiti domače ognjišče in iti za kruhom za-se in za svoje otroke.

Danes je že mnogo slučajev, ko žena ne služi samo zase in za otroke, temveč tudi za moža. Zadnja desetletja, posebno v letih vojne, so žene pokazale svoje zmoglosti, kar jim ne morejo odreči največji nasprotniki. Dali so jim tudi po vseh kulturnih državah volilno pravico in jih s tem priznali enakopravne z možem.

Kje je danes enakopravnost za ženo? Vsak cestni pometač zasluži svoj kruh, žena pa mora pri vsem svojem delu in trpljenju — pri katerem niso štete delavne ure — gledati, da ji da mož kruh, ako more in hoče. Te krivice so se žene začele zavedati, ker vedo, da s tem, da delajo za otroke, ne delajo več za moža, temveč za bodočo človeško družbo, katere dolžnost je, da skrbi zanjo in za otroke. Danes je žal še mnogo mož, ki so nasprotni temu ženskemu stremljenju, ker ne premislijo, da ni govora o kaki enakopravnosti, dokler se to ne spremeni. Dandanes mora skrbeti oče za šest

ali desetglavo družino z istimi sredstvi kot jih dobi njegov kolega in jih lahko porabi sam. V bodoče naj bi bila dolžnost vsakega posameznika, vračati nekaj za ono dobo, ko je bil še delanezmožen. Tako bi bilo pravilno, ker bi potem v resnici skrbel vsak za-se. Vrnil bi samo to, kar je dobil kot otrok. Kadar se bo to zgodilo, bo uvedena enakopravnost. V družinah bo vladalo srečnejše življenje, žena bo postala srečna tovarišica moža. Človeška družba bo pa dobro premislila, koliko ljudi more preživeti. Ne bodo se več rodili otroci, da bi že v mladosti umirali od gladu. Zakonske žene pa bi se lahko posvetile domu in bi velika večina to storila.

Kar se tiče skupnih kuhinj, gremo gotovo v ono dobo, ko bodo zelo potrebne. V velikih mestih jih nekaj že imamo, vendar so še vse predrage, da bi se jih mogle posluževati revne proletarske matere. Vzemimo za primer najcenejšo kuhinjo: zajutrak Din 2.—, kosilo Din 5.—, večerja Din 5.—, skupno Din 12.— na dan, Din 360.— na mesec za eno osebo. Ako je v družini 6 oseb, bi prišla hrana na mesec na Din 2160. Družino pa sme stati hrana samo polovico dohodkov, drugo polovico vzame stanovanje, drva, obleka, čevlji, šola in nešteto malih reči, katere morajo biti. Koliko navaden proletarec zasluži, vemo vsi. Dokler se te kuhinje ne pocenijo, oziroma se dohodki delavca ne zvišajo, bo morala žena še vedno delati čudeže, da preživi svojo družino.

Nihče naj ne misli, da bi potem, ko bi se mogli posluževati teh kuhinj, držale žene roke križem. Koliko obleke, perila, nogavic se prezgodaj uniči, ker žene nimajo časa šivati ali pa nikdar niso imele prilike naučiti se tega. V naši družbi je za vzgojo zakonskega stanu vse premalo pripravljeno. Kar uče današnje šole, je vse premalo, zato bi morale biti še posebne brezplačne šole, katere bi se celokupni družbi gotovo stotero poplačale. M. R.

Skupna vzgoja otrok.

To vprašanje je težko, če se ga hoče rešiti v dobro ženi in v dobro otroku. Nisem mati in ne poročena žena in torej ne bom mogla pisati iz lastne izkušnje, pač pa hočem kot pazna opazovalka svojega okoliškega življenja podati svoje misli.

V anketi stavljen vprašanje, kakega razvoja si želi večina mater, je morda že takoj v začetku nihnilo na eno stran tako zelo, da bo prišla druga komaj v poštev iz enostavnega vzroka, da je navada železna

srajca. Večina mater, ki danes oskrbujejo družino, pa bodisi še tako bedno, ne bodo oddale svojih otrok v javna zavetišča in šle za poklicem. Prvič, vsled tega ne, ker so otroci vajeni in vzgojeni za življenje v družini in bi jim izkoreninjanje zelo škodovalo. Drugič, vsled tega ne, ker večina žen danes še ne bi mogla za poljubnim poklicem.

Obravnavati hočem sedanje življenje žene in otroka v družini. Danes je tako, da mora večina žen pomagati zaslužiti izven doma. Šele ko pride domov, opravlja vsa domača dela. Prostega časa sploh nima. Kako je z otroci čez dan? Kdo jih nadzoruje in kdo jih vzgaja? Prepustjeni so sami sebi. Koder dela žena samo v družini, se lahko briga tudi za otroke. Kako se briga, je stvar vsakega posameznika.

Ako bi v bodoče nudila družba, ozir. država, materi vzgojni prispevek za vsako dete, bi bil socialni položaj družine izboljšán, žena bi lahko ostala doma in nastalo bi isto kot je to sedaj v bolj situiranih družinah. V bistvu bi se za ženo kot za otroke ničesar ne spremenilo. Žena ne bi bila nič manj svobodna in otrok bi užival isti način vzgoje kot danes — dober ali slab. Res je, da bi postala žena s tem nekoliko manj odvisna od moža, vendar bi še vedno ostala zaprta med štirimi stenami in ne bi mogla držati koraka z javnim življenjem. Kako naj pusti dojenčka, ali eden, dva, tri, štiri let starega otroka samega doma in gre na zborovanje, sejo, v gledališče? Ne more tega storiti, vendar pa ona mora ven, mora v javno življenje, ker le tam si dela življenje svojo železno pot. Dokler ne bo sodelovala, ji ni treba misliti na izboljšanje svojega položaja. Boriti se bodo morale za svoje pravice, kot so se morale boriti in se bore moške za svoje. Tega ne smemo pozabiti. Imel boš samo toliko, kolikor si boš sam težko priboril in stal vedno na straži, da ti zopet ne vzamejo. Iz tega razloga žena ne more ostati v ozkem krogu družine. Potem si bo priborila tudi svoj osemurnik, katerega danes nima, a je čisto osemnajsturnik.

Kako pa je z vzgojo otrok v družini? Večina bo rekla, da je to edina pot, vendar se jaz upam trditi, da to ni vedno tako, lahko bi rekla, malokje.

Pri vzgoji delajo starši velikanške napake. Poleg vidnih napak in takega zanemarjanja, da se mora človek čuditi, da niso iz nekaterih družin vzrasli sami nesrečni ljudje, se delajo napake iz prevelike ljubezni. Taki otroci so tako silno pomehkuženi in razvajeni, da potem,

ko jim je odvzeta podpora, sploh ne morejo sami stati. Najhuje se to opazi pri otrocih edincih, kako zelo jim je skvarjeno življenje, kako neporabni so za svet. Poznam ljudi, ki so žrtve take vzgoje. Mnogo sposobnejši ljudje vzrastejo iz družin, koder je več otrok. Mnogo grešijo starši tudi v tem, da imajo otroke v nekakšno lastno zabavo in ne vedo, da je otrok in vzgoja nekaj nad vse resnega.

Nekako samo po sebi se je rešilo v anketi kot drugo postavljeno vprašanje in to njemu v prilog. Žena bo morala, kakor sem goraj omenila, v javno življenje in podvzeti borbo skupno z možem, če si bo hotela izboljšati svoj položaj in položaj svojih otrok. Komu bo prepustila otroke? Ona bo morala imeti otroška zavetišča.

V anketi je v opisu drugega mnenja jako pravilno postavljeno vprašanje: Ako se mati udeležuje poklicno, ali ni potem gotovo manj skupaj s svojimi otroci in ali ni to tudi ena prednost? Ali ne postanejo otroci samostojnejši, ali jih ne vzgaja otroška zajednica v bolj socialnega človeka, kot zmore vzgoja poedincev v družini? Na oba vprašanja odgovorim z da. V teh zavetiščih ne bi vzrasli pomehkuženi in razvajeni otroci. Postali bi samostojnejši, vzgajali bi se jih za tovarniško in ne egoistično življenje.

Večina sedanjih žen bo, ako bi že vse drugo akceptirala, gotovo proti otroškim zavetiščem. Zakaj? Najprej že iz razloga, da bi oddala svojega otroka v tuje roke. Kako bo negovan, kako vzgojen in kako sploh bi mogla zatreti svojo materinsko ljubezen? Vem, da bi tega nobena ne storila in ji tega tudi storiti ne bo treba. Ta zavetišča si jaz zamišljam takole: Predvsem bi morala biti v vsakem posameznem kraju, koder bi se pokazala potreba za to. Morala bi biti moderno urejena, prostorna in zračna, z vrtovi in igrišči, da se otrok lahko razživi, uspeva in raste v veselje staršev. Starši bi imeli vselej dostop k svojim otrokom. V prostih dneh gredo lahko vsi skupaj na izlet. Toda to so podrobnosti. Predvsem morajo imeti otroška zavetišča žene v rokah in v njih delati. Žene-matere naj jih vodijo in nadzorujejo kakor vedo, da je prav in da mora biti, da bodo njih otroci vzgojeni za svobodne in zdrave ljudi.

Delavstvo more s takimi zavetišči samo pridobiti in prav nič izgubiti. Otroci delavskih družin, posebno koder je še žena zaposlena izven doma, so prepustjeni sami sebi in izročeni cesti. Kdo se briga zanje?

Nihče. Rastejo po mili volji in vzrastejo za ceneno delovno moč, da ga potem povsod in vsakdo izkorišča. Koliko talentov se izgubi in koliko dobrih ljudi se zlomi. Koliko bi se jih otelo bolezni, če bi se zapazile in zdravile takoj od početka, medtem ko se danes vsled slabih sredstev in nevednosti pusti v nemar in prične reševati šele tedaj, ko je že vse izgubljeno.

Skušala sem v kratkih potezah podati svoje mnenje k otvorenji anketi. Dvomim, da bi pri nas danes prodrlo mnenje, postavljeno v anketi kot drugo. Prepričana pa sem, da bo v mlajši generaciji prodril in šel svojo pot. Nujna potreba za to pa se kaže že danes.

Zahtevamo statistiko o dohodkih mater.

Zadružni ženski kongres na Dunaju se bo bavil z vprašanjem, ali naj skrbi za ženo-mater in otroke mož ali pa celotna družba, to je država.

Kongres naj bi stavil spomenico na vse države ozir. na Zvezo narodov, da naj države napravijo statistiko, koliko dobe žene od svojih mož sredstev za vzdrževanje družine in koliko članov s temi sredstvi vzdržujejo. Kajti javna tajnost je, da marsikje velik del dohodkov, ki bi morali biti za vzdrževanje družine, dobe gostilničarji in razne prilježnice, ki z družino dotičnega moža nimajo nikakega dela in truda. Ko države to statistiko dobe, ni dvoma, da bi ne ukrenile vse potrebno, da preneha gorje, ki vlada v tolikih družinah.

Vse mogoče statistike se ureja, samo na eno se doslej še noben statistikar, državnik ali sociolog še ni spomnil in katero bi svet nujno potreboval in ta je: Statistika o faktičnih sredstvih, s katerimi morajo premnoge matere preživljati in vzgajati bodoči rod. Nežka. O.

Š. B.:

K natečaju medn. zadružnih gildov.

Akoravno je v smislu razpisa natečaj v februarški številki »Ženskega lista« že nekoliko pozno, naj vendar podam svoje misli v odgovor na tam stavljena vprašanja.

1. K povišanju števila zadružnih članov je predvsem dolžnost vseh, ki vršijo katerokoli funkcijo v delavskem pokretu, da so sami dosledni zadružniki. To je, da tudi oni brez ozira na morebitna osebna nasprotstva ali morda rodbinske vezi v privatni trgovini itd. krijejo vse svoje potrebščine iz zadružnih za-

log; dalje, da neumorno moralno podpirajo združništvo s tem, da ob vsaki priliki naglašajo, da je delavski pokret za osvoboditev izpod kapitalizma brez združništva armada brez orožja in vse delovanje za boljši družabni red enako družini brez stanovanja. Kratko povedano: delati je dosledno na to, da postane vsak član strokovne in kulturne delavske organizacije tudi član zadruge ali vsaj kupovalec v združnem oddajališču.

2. Obrat in prodajo združnih izdelkov je možno povišati predvsem s širjenjem združne zavesti in doslednosti v pod točko 1. omenjenem smislu; dalje s tem, da so izdelki prvovrstni in zmogni vsakega prepričati, da najboljši kupi v zadrugi; dalje seveda tudi cena istih odgovarjaj njihovi kakovosti. V združnih obratih je nujno, da se zaposluje izključno le organizirano in razredno zavedno osebje, t. j., da se neumorno in vsestransko deluje za tozadevno vzgojo tu zaposlenega naraščaja. To bo potem tudi ostalo delavstvo podžigalo k združni solidarnosti, ker bo uverjeno, da je združništvo v resnici žarišče razredne zavednosti in temelj pravičnejše delitve življenjskih dobrin.

3. Obratni kapital je trajno poviševati s stalnim pridobivanjem novih članov v gori omenjenem smislu. Dalje s tem, da vse delavske organizacije, društva, klubi itd. nalagajo svoj denar v zadrugi. Stremeti je za tem, da se čim najbolj izloči posredništvo in prekupevalstvo pri nakupu blaga in se isto dobavlja čim največ mogoče neposred-

no od producenta. V to svrhu naj se po možnosti naveže stike s sorodnimi združnimi tovarnami in velenakupovalnicami v inozemstvu. (Uvažujem, da le tedaj, kadar tovrni stroški ne podražujejo blaga.)

4. K vprašanju, kako povišati promet sploh, je obsežen odgovor pod točkama 1. in 2.

Jesenice.

Dne 16. marca 1930 se je vršil občni zbor »Zveze del. žen in deklet« podr. Jesenice. Bil je še dosti dobro obiskan, vendar pa bi bilo želeti, da bi se prav vse članice udeležile občnega zbora in tu predložile svoje želje in zahteve.

Po otvoritvi in pozdravu predsednice je pozdravil zbor ravnatelj Konzumnega društva za Slovenijo združnik Kobler, kateri je naglašal, da Konzumno društvo pozdravlja in se veseli prebujenja in osamosvojitve žene. Je podpiralo in tudi v bodoče želi, da naj se pokret delavskih žen in deklet nasloni na združništvo, ker tu je tisto široko polje, ki da ženi največ prilike, udeleževati se in si svoj položaj izboljšati.

Dalje je pozdravila zbor zastopnica naše zveze sodružica S. Brezarjeva iz Ljubljane. Naglašala je tudi ona, da je v današnjih razmerah potrebno najširše udejstvovanje ženske organizacije in njenih članic v združništvu in bi se marsikatera stvar dala izboljšati v korist ženi in družini ravno potom združništva. Apelirala je tudi na članice, da naj podpirajo strokovne organizacije s tem, da moža ne ovirajo, ampak ga nape-

ljujejo in mu prigovarjajo, da je strokovno organiziran. To, kar si strokovne organizacije priborijo, je velik dobrobit ženi kot gospodinji in materi pri njenih dnevnih skrbih in potrebah za družino.

Iz poročila posnemamo, da je bila podružnica precej agilna. V pretečenem poslovnem letu je priredila štiri prosvetne večere, izlet v Ljubljano za časa velesojma in Miklavžev večer, na katerem je bilo obdarovanih 85 otrok in 25 članic z blagom in drugim. Ker pa je podružnica vezana edino sama nase, to je, da ne pobira dobitke in darila ter ne prejema nikakih podpor, pa je priredila v kritje stroškov tri veselice, od katerih je čisti dobiček porabila v te namene. Dvema članicama je dala podporo in umrlo Kristino Markizeti je spremila na njeni zadnji poti ter ji poklonila venec.

Poročilo je bilo z odobravanjem vzeto na znanje. Volitev novega odbora se je izvršila po sklepu odbora: seje z listki in je bil izvoljen sledeči odbor: Predsednica Zugwitz Helena, tajnica Koren Ivana, blagajničarka Martinjak Mici; namestnice: Kavčič Mici, Sovšek Greti in Burinik Marija. Odbornice: Tavčar Marijeta, Homan Kristina, Jeram Ana, Avsenik Mici. Kontrola: Ropret Mici in Rinaldo Angela.

Jeram Ana apelira na novi odbor, da naj z veseljem poprime za delo in naj vsaka odbornica kakor tudi članica z vestnostjo vrši svojo dolžnost. Koren Ivana pripomni, da se od prihodnjih prireditev morebitni dobički razdele kot podpora potrebnim članicam.

Ob zaključku pripomni predsednica, da smo si osvojile misel, da bi članice priredile skupni izlet na Dunaj, ker bi s tem veliko pridobile na samoizobrazbi, ko bi si ogledale to tako socialno urejeno mesto. Dalje bomo tudi — ako se priglasijo zadosti članic — letos zopet posetile Ljubljano za časa velesojma.

Ker je bil dnevni red izčrpan, se je zbor zaključil z apelom: Naprej po načrtani poti v smotrenem delu za boljšo bodočnost.

Pojasnilo. Glede na notico oz. kritiko radi Delav. odra v Ljubljani, pojasnjujemo, da se oder trudi nuditi najboljše dela, vendar mu je pa to vsled obstoječih razmer zelo oteženo. Znano nam je, da je imel izvrstno naštudirano Ernest Tollerjevo dramo »Rušilci strojev«, a mu je vprizoritev oblast prepovedala.

Vi

še vedno niste poslali zadnjič priložene dopisnice na upravo v Maribor po

„DELAVSKO POLITIKO“!

Gotovo še niste uničili karte. Poiščite jo in pošljite jo takoj na naslov

MARIBOR, POŠTNI PREDAL 22.

Predno karto oddate, vprašajte svojega tovariša, če se misli tudi on naročiti na

„DELAVSKO POLITIKO“!

Mesec dni jo dobite brezplačno na poskušnjo!

**Širite
naš list!**

Hranilne vloge vlagaj
Vse potrebščine nakupuj } v

KONZUMNEM DRUŠTVU ZA SLOVENIJO

v Ljubljani in njegovih podružnicah.